

ХVIII

всички други святии, инакъ така голи и боси ще ходите, па и у дома спокойствие не ще да имате“. Като се борехъ съ такива неприятности, на които трѣбваше да преодолѣя, възникна друга още по ужасна, която ме развълнова душевно и тѣлесно.

Двѣтѣ части отъ книгата печатихъ въ Търговската печатница въ Пловдивъ. Отъ ч. II имамъ още 2073 екз., нѣ като нѣмамъ собствена къща, да не ги влача въ случай на мѣстене, оставихъ ги въ печатницата. Въ печатницата останахъ да дължи 700 л. които въ расстояние на три год. въскачихъ се повече отъ 1000. Приятеля който не сполучи да встегли отъ мене книгитѣ, както казахъ по горѣ, заставилъ управителя на печатницата Ив. Георгиева да ме убѣди за да му ги продамъ по 2 $\frac{1}{2}$ л. екз., нѣ азъ не станахъ съгласенъ. Притежателката на печатницата, която е една благородна и честна жена, слѣдъ нѣколко дена ми каза: „Иванъ и Милковъ се нагласяватъ да взематъ твоитѣ книги и Милковъ да ги продава“. Като бѣхъ отказалъ на Ивана, та не искахъ и да говоря по това, обаче, работата била друга. На 11-й Юний получихъ призовка отъ Сждебний приставъ, а на 13-й Юлий втора, съ която казваше, че на 23-й Юлий ще пристѣпи къмъ описътъ на 2000 екз. отъ кн. „Княжество България“.

Честния гражданинъ не може да се въздържи и да не се растревжи, да не се развълнува отъ този родъ призовка, при това неговия духъ нито минутка не може да бѣде спокоенъ, особно пакъ онзи като мене, който е ималъ нещастieto и други пхтъ да понесе таквъ ударъ.

Читателю! по поводъ на това, тукъ вкратцѣ ще ти представя една публична проданъ, нѣ предупреждавамъ те, да не мислишъ, че четешъ романъ, или нѣщо невѣрно написано или пакъ преувеличено, защото всичко почива на официални документи. При това като имашъ предъ видъ, че едни хора сж родени да вършатъ добро, а други само зло, недѣй се възмущава отъ случая.

Слѣдъ съединението въ Пловдивъ бѣ испратенъ за мировий съдия нѣкой си Айдемирский. Този човѣкъ, освѣнъ че доста грубо се отнасяше съ хората, нѣ и несправедливо раздаваше правосъдието. По тѣзи причина бѣхъ написалъ едно антрефиле въ единъ вѣстникъ. Щомъ се извѣстилъ Айдемирский, че писаното било отъ мене, азъ вече не можехъ да се явж предъ него като защитникъ на хорски дѣла по онова врѣме.